

VIJFENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR - Vredeszondag

EVANGELIE/ MATTEUS 20,1-16a

De dag van vandaag ontdekken velen onder ons dat er in onze wereld, veraf en dichtbij, meer dan ooit verschillende levensovertuigingen dicht bij elkaar leven. Kijken we maar eens in onze eigen familiekring, in onze omgeving, in de samenleving.

In deze samenleving ontmoeten wij er kerkgangers en mensen die de kerk voorbij lopen, diep gelovigen en ongelovigen, mensen die afwijken van wat vele jaren het leven in evenwicht hield.

Wij en vele anderen bekruipen het gevoel dat het te laat is om bruggen te bouwen en de relaties met burens, of met een broer of zus goed te maken.

Of nemen wij hetzelfde liedje over van de grote wereld? Jaren geleden hebben de wereldleiders een akkoord gesloten over atoomwapens... er zouden geen nieuwe meer bijkomen, men zou de voorraad afbouwen. Dit woord heb ik, en wellicht ook velen, geen werkelijkheid zien worden.

Integendeel. De techniek gaat elke dag vooruit... er worden robots gemaakt die in onze plaats zullen beslissen waar en wanneer er wat gebeuren zal.

Maar laat ons daar niet bij stilstaan...

Laat de parabel van de werkers van het elfde uur een oproep zijn om aan al dat doemdenken een halt toe te roepen. Het is niet te laat,

het is nooit te laat om de oproep te horen en aan de slag te gaan, om bruggen te bouwen, om met alle mogelijke middelen aan vrede en gemeenschap te werken – want aan vrede werken, dat is effectief werken in de wijngaard, aan de slag gaan opdat “uw rijk kome”, zoals we in het ‘Onze Vader’ telkens bidden.

Dat rijk heeft immers alles te maken met gerechtigheid en vrede, met een
wereld waar het goed is voor iedereen, waar het goed is om te wonen en te leven... en willen wij dit niet allemaal?

Die werkers van het elfde uur zeggen dat nog niemand hen gevraagd heeft, en dat ze daarom werkeloos aan de kant zijn blijven staan.

We zouden ons ook kunnen afvragen of het niet om een andere reden zou zijn, namelijk omdat ze de vraag niet hebben gehoord, omdat ze niet aanspreekbaar waren, te veel met andere dingen bezig, dingen die niets te maken hebben met ‘in vrede samenleven’?

Wellicht herkennen jullie hierin ook iets van jouw en onze levenswijze... ons geloof zegt dat God ons voortdurend wil aanspreken... maar kijken we niet vaak een andere richting uit, we zijn zo dikwijls onaanspreekbaar.

Soms zoeken wij hulp en vinden wij die bij Hem die zich vinden laat.

Inderdaad... Hij laat zich vinden, nu. Hij laat zich vinden in de mensen van vandaag, in jou en mij.

In het voorbije halfjaar, in deze tijd van corona, zijn er mensen die Hem opnieuw ontdekken, en stilstaan bij datgene waartoe Hij ons oproept: het belang van onze zorg om mekaar, de vrede van een niet – overvolle agenda, de waarde van verbondenheid en goed nabuurschap, de meerwaarde van een wereldwijde aanpak van een groot probleem zoals de klimaatverandering.

Ook bij mensen die niet in Hem geloven is Hij, onze God, blijkbaar aan het werk. Ook zij ontdekken weer wat echt belangrijk is, waar het echt op aankomt in ons leven. Ook met anders gelovigen

en niet-gelovigen kunnen we samenwerken voor meer vrede en gerechtigheid. Ook dat is bruggen bouwen! Laten we, in deze kleine wereld rondom ons, niet vergeten dat iedereen onderons een vredewerker kan zijn worden.

Wij, die hier samenkomen om naar Gods woord te luisteren en om zijn brood te eten en te delen, mogen ons door Hem gesteund en gesterkt weten. Het is nooit te laat om eraan te beginnen, om vredeswerker te worden.

Met dank voor het aanmoedigingswoord van onze
bisschop Lode Van Hecke - Gent